

Capitolul 4

Capitolul acesta începe cu un verset, care de fapt aparține încă capitolului 3: „Stăpânilor, dați robilor ce este drept și corect, știind că și voi aveți un stăpân în ceruri.” Așa cum sclavii trebuie să aducă poziția lor de subordonare în legătură cu Hristos, ca să primească puterea adevărată pentru subordonare, tot așa și stăpânii la rândul lor nu trebuie să abuzeze de poziția lor, ci trebuie să dea sclavilor ceea ce este drept și corect, ceea ce se cuvine fiecărui om. Noi înșine niciodată „nu avem” drepturi, trebuie însă să recunoaștem drepturile altora, sau probabil mai bine spus: datoriile noastre față de ceilalți. Aici nici măcar nu se spune că ei trebuie să arate îndurare față de robii lor, așa cum Pavel în scrisoarea sa adresată lui Filimon l-a rugat pe acesta. Aici se spune numai, stăpânii să dea angajaților lor ce este drept și corect. Căci așa cum este adevărat că angajații creștini nu trebuie să facă aluzie la drepturile lor, tot așa este valabil pentru stăpânii creștini ca ei să dea subalternilor lor ceea ce este drept și corect. Căci și ei, așa se spune aici, au un stăpân în cer. Aceasta este o comparație importantă și frumoasă. În 1 Corinteni 7 este aplicat același gând cu privire la sclavi. Ce oferă unui credincios putere, ca să trăiască ca un sclav? Numai conștiința că în Domnul eu sunt un eliberat și prin El am fost salvat din sclavie. Și care este caracterul slujbei stăpânilor creștini? Conștiința că și ei înșiși sunt sclavii unui Domn, care este în cer, sunt sclavi ai lui Hristos, sclavi ai lui Dumnezeu. Dacă ei acționează fiind conștienți de aceasta, atunci aceasta are o influență mare asupra comportării lor față de subalternii lor. Vedem astfel că tot ce vine în viața noastră pe drumul nostru, toate relațiile noastre în căsnicie, în familie și în societate devin altfel și mai bune, nu atunci când noi le schimbăm în exterior, ci când luăm pe Hristos în ele și Îi oferim ocazia în aceste împrejurări să ia chip în noi. Abia atunci se arată ce este credința creștină în practică.¹

După ce apostolul a vorbit astfel despre aceste relații, el aplică acum aceste principii la modul mult mai general la viața noastră. El vorbește mai întâi despre ceea ce la noi trebuie să ocupe un loc important: „Stăruieți în rugăciune” (versetul 2). Nu ne alegem noi deseori cu puțin în privința aceasta? Probabil facem mult pentru Domnul, dar uneori uităm rugăciunea, așa că noi dăm tot mai mult, dar nu mai primim de la Domnul în părtașia în rugăciune cu El. Cât de ușor neglijăm stăruința și vegherea în rugăciune. Dacă dimineața amânăm timpul de rugăciune, cât de repede pot apare situații în familie care ne împiedică la rugăciune; în privința aceasta trebuie să veghem. Dar noi trebuie să veghem și atunci când suntem preocupați să ne rugăm, pentru ca gândurile noastre să nu se abată și în noi să pătrundă alte lucruri, așa că inimile noastre nu mai sunt umplute cu Domnul, la care ne rugăm.

„Vegheați în ea cu mulțumire”. Dacă noi într-adevăr ne rugăm, dar începe să lipsească mulțumirea, atunci ceva nu mai este în ordine cu rugăciunea și noi nu mai avem felul de gândire corect. În capitolul 3.15 am găsit îndemnul: „fiți mulțumitori”. Dacă la noi nu mai este mulțumire, atunci vom deveni nemulțumiți și ne plângem de împrejurările în care Domnul ne duce. Probabil sunt tot felul de greutăți în viața noastră sau în adunarea locală sau oriunde altundeva; probabil în mod justificat suntem îngrijorați de acestea, însă dacă aceste îngrijorări ocupă un loc prea mare în inimile noastre, atunci în primul rând dispare mulțumirea. Atunci probabil încă mai luptăm în rugăciune cu Domnul și dorim tot felul de lucruri de la El. Dar dacă lipsește mulțumirea, dacă noi facem într-adevăr cunoscut lui Dumnezeu dorințele noastre prin rugăciune și implorare, dar fără mulțumire, cum putem noi atunci să fim fericiți în Domnul și cum poate atunci pacea lui Dumnezeu să ne umple cu adevărat (vezi Filipeni 4.6,7)? Dacă lipsește mulțumirea adusă Domnului, atunci dispare și conștiința că tot ce El ne pune pe drumul nostru lucrează totuși spre bine pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu. Toate lucrurile sunt în mâna

¹ Vedem deci rezumând, că „omul nou” (Coloseni 3.9) este un fel ceresc al omului aici pe pământ, care în toate împrejurările practice pământești prezintă pe „Hristos”: (a) în relațiile dintre credincioși, aceasta înseamnă în părtașia creștină (Coloseni 3.12-17), (b) în căsnicie și familie, aceasta înseamnă în conviețuirea familiară (Coloseni 3.18-21) și (c) în relațiile între stăpâni și angajați, aceasta înseamnă în relațiile de serviciu (Coloseni 3.22-4.1).

Sa și nimic nu-I scapă. El ne păzește în toate lucrurile și ne dă totdeauna prilej să mulțumim pentru ceea ce noi am devenit în Hristos și pentru tot ce noi primim zi de zi prin harul Său.

Și apoi și: pentru ce ne rugăm? În rugăciunile noastre noi suntem deseori așa de preocupați cu noi, cu ceea ce avem nevoie. Însă Pavel roagă aici categoric pe credincioși să se roage și cu privire la slujba lui pentru Domnul, pentru ca Dumnezeu să le deschidă o ușă pentru Cuvânt și acum, când el era în închisoare, și ca Domnul să creeze posibilități ca el să poată propovădui taina lui Hristos. Observă că aici nu se spune: „Taina Adunării”. Și aici este din nou vorba de Hristos. Într-adevăr ca Persoană El nu era o taină, căci El a fost făcut cunoscut deja în Vechiul Testament. Însă aici este vorba de Hristos, unit cu Adunarea, așa cum am văzut destul de clar în capitolele 1 și 2 ale epistolei. Aici acest adevăr este numit „taina lui Hristos”, pentru ca El să aibă întâietatea în toate (Coloseni 1.18), ca pretutindeni în această epistolă. Astfel apostolul se roagă aici pentru rugăciunile credincioșilor, ca să se ofere ocazii să predice această taină. Nu taina Evangheliei, așa cum se spune în Efeseni 6, ci taina lui Hristos. Noi ne rugăm deseori, chiar și în orele de rugăciune, pentru răspândirea Evangheliei, și desigur aceasta este important. Însă eu cred, că noi în timpul de decădere și confuzie ar trebui să folosim mai multă energie (în rugăciune și practic), să ne întărim reciproc în această taină a lui Hristos, în adevărul, că noi ca Adunare, ca trup al Său, suntem legați cu Capul glorificat în cer. În propovăduirea lui Pavel acest adevăr a ocupat un spațiu așa de mare, că pentru aceasta a ajuns întemnițat. El era nu numai un întemnițat pentru Evanghelie, ci înainte de toate pentru acest adevăr: Hristos și Adunarea Sa, Capul și trupul, pentru ca el să le reveleze pe acestea așa cum trebuie (versetul 4). Este aceasta și rugăciunea noastră, atunci când mergem la o prelegere? Ne rugăm noi, ca Cuvântul lui Dumnezeu să fie prezentat așa cum vrea El să fie prezentat? Aceasta este o rugăciune, de care are nevoie fiecare slujitor al lui Dumnezeu. Fără această rugăciune slujirea este deseori fără putere. Așa de importantă este rugăciunea noastră pentru slujitorii Domnului, pentru ca Cuvântul lor să aibă intrare în inimi și Domnul să fie glorificat prin aceasta.

După cum este atitudinea noastră față de credincioși, față de slujitorii Domnului, tot așa este și atitudinea noastră față de cei ce sunt afară, necredincioșii lumii acesteia: „Umblați cu înțelepciune față de cei de afară, răscumpărând timpul” (versetul 5). Cât de important este aceasta! Noi ne gândim deseori mai mult la comportarea noastră cu credincioșii – și în mod fericit putem avea multă părtașie reciprocă -, însă noi ne găsim și în mijlocul acelor, care sunt afară. Crezi tu, că este tot una cum ne comportăm față de ei, oricât de stricați ar fi ei? Noi trebuie să umblăm cu înțelepciune, aceasta înseamnă că noi trebuie să cântărim cuvintele și faptele noastre, pentru ca niciodată să nu dăm impresia că suntem la fel ca ceilalți. Eu nu spun, mai buni; însă noi am devenit altfel decât ei. Noi niciodată nu trebuie să dăm impresia, că noi am aparține aceleiași lumi, pe care am părăsit-o, prin aceea că noi am murit cu Hristos și am înviat cu Hristos. Dacă ne facem una cu lumea aceasta, așa că toate diferențele exterioare dispar, atunci am distrus toate posibilitățile ca să mărturisim semenilor noștri cine este Hristos. Mărturia noastră față de aceia care ne cunosc, are putere numai atunci când în lucrurile obișnuite ale vieții umblăm în înțelepciune printre ei, conștienți fiind că noi prin moartea și învierea lui Hristos am fost scoși din lumea căreia ei îi aparțin.

Desigur există și o altă latură. Faptul că noi am murit și am înviat împreună cu Hristos nu trebuie să ne facă aroganți. Probabil știm foarte bine, cum uneori gândim samavolnic, că noi suntem mai buni decât ceilalți, și că suntem înclinați să privim cu dispreț spre aceia care nu au nici o cunoaștere despre Dumnezeu. Însă în epistola către Tit 3.2 se spune că noi trebuie să fim umpluți cu blândețe față de toți oamenii. Pentru ce? Tocmai din pricina faptului că odinioară noi eram „vrednici de a fi urâți și urându-ne unii pe alții”. Numai Dumnezeu în dragoste Lui pentru oameni și în îndurarea Lui ne-a scos de acolo. Numai așa putem aștepta momentul potrivit pentru o mărturie, răscumpărând timpul și folosindu-l deplin, fără să pierdem timp, prin aceea că ne facem una cu lumea și ne lăsăm jefuiți de puterea pentru slujbă. Noi putem răscumpăra complet timpul în slujba pentru Domnul, așa că noi putem folosi pentru El chiar și timpul pe care noi

trebuie să-l dedicăm preocupărilor noastre pământești, prin aceea că tot ce facem sau spunem, le facem în El și cu El și în toate lucrurile facem ca El să ia chip.

„Cuvântul vostru să fie întotdeauna în har” (versetul 6). Da, aceasta face parte din cele anterioare. Dacă umblăm în înțelepciune în mijlocul lumii, cuvântul nostru trebuie totdeauna să reflecte harul în care noi stăm. Suntem noi conștienți că mediul nostru înconjurător are nevoie de har, ca să vină în aceeași poziție ca noi? Dacă harul strălucește în cuvintele noastre, alții vor primi dorința să stea ca și noi în același fel în harul lui Dumnezeu. Însă și în acest caz este pericolul ca în timp ce noi vorbim în har față de lume, ne facem una cu ea, precum se spune, ca să le putem explica mai bine ce posedăm noi. Atunci poate fi, ca noi în aceasta cu cele mai bune intenții ne facem una cu lumea. Am auzit că sunt unii care în anumite privințe fac aceleași lucruri cu oamenii lumii acesteia, căci, spuneau ei, numai dacă ne facem una cu ei putem să le ducem Evanghelia și putem vorbi cu ei despre Hristos. Însă chiar dacă ei au crezut aceasta, era totuși autoînșelare. Aici se spune, că cuvântul nostru nu trebuie numai să fie în har, ci și dres cu sare, și sarea este în Scriptură o imagine a ceea ce lucrează împotriva stricăciunii. Acolo unde este sare, stricăciunea nu poate lucra, și așa trebuie să fie cuvintele noastre: în har pentru mediul nostru înconjurător și totodată drese cu sare, deci inaccesibile stricăciunii care este în lume. Cuvintele noastre trebuie să fie cu har față de oamenii lumii, și totodată noi nu trebuie să prezentăm în noi înșine nici măcar o singură caracteristică stricată a oamenilor lumii acesteia. Acestea sunt cele două laturi ale atitudinii noastre față de lume. Pe de o parte conștientă că noi nu aparținem lumii acesteia, și pe de altă parte conștientă mărturiei, pe care noi trebuie s-o dăm față de lumea aceasta, deoarece noi suntem lumina lumii. Ambele laturi sunt în pericol să devieze și să nu corespundă țelului Domnului, așa că noi nu știm, cum trebuie să răspundem fiecăruia, așa cum se spune aici.

În cele din urmă apostolul vorbește în ultima parte a epistolei sale despre împrejurările proprii și despre venirea lui Tihic și despre aceia care erau la el. Tihic era evident acela care a adus scrisoarea sa la Colose, și din epistola către Efeseni deducem că această scrisoare a fost adusă tot de el. Aceasta este valabil și pentru scrisoarea către Filimon, căci Tihic este însoțit aici de Onisim (versetul 9), și acesta era cel care s-a întors înapoi și a luat scrisoarea cu sine. Deci acești doi bărbați s-au întors din închisoarea, unde se găsea Pavel, în Asia Mică, unde se afla Efes și Colose, ca să dea adunărilor de acolo aceste scrisori și de asemenea și lui Filimon să-i dea scrisoarea destinată pentru el și adunarea care era în casa lui. Pe lângă aceasta Tihic trebuia să facă cunoscut adunării din Colose tot ce era cu privire la apostol (versetele 7-9). Acești credincioși din Colose nu-l cunoșteau pe Pavel, și noi am putea probabil gândi: cum putea apostolul să prevadă, că credincioșii din Colose se interesau de el; ei nicidecum nu-l cunoșteau, nu l-au văzut niciodată. Însă nu este în realitate adevărată lipsă modestie și smerenie din partea unui credincios, ca el să se aștepte de la altul, ca acesta să se intereseze de împrejurările lui? Nu este mândrie, dacă el așteaptă de la altul, ca acesta să fie interesat de împrejurările lui, ci este smerenie, care primește ce este bun de la altul și de aceea se poate aștepta ca celălalt să fie așa de spiritual, că el ca de la sine este interesat de lucrurile celor credincioși împreună cu el. De aceea apostolul poate scrie, că Tihic îi va informa despre împrejurările lui și el va afla (se spune aici în versetul 8) cele referitoare la credincioșii din Colose. Aceasta nu se spune în epistola către Efeseni. Acolo se spune numai, că Tihic îi va informa despre împrejurările în care se afla Pavel. Despre credincioșii din Efes nu citim că la ei erau greutăți, sau slăbiciuni, despre care apostolul ar fi vrut să fie informat. Însă la credincioșii din Colose era așa. Dacă ar fi fost altfel, apostolul nu ar fi trebuit să scrie o scrisoare așa de serioasă și ar fi putut să se preocupe mai profund cu adevărul lui Dumnezeu, ca în epistola către Efeseni.

Astfel Tihic se întoarce înapoi cu vești de la Pavel, având dorința să știe cum le mergea credincioșilor din Colose, însoțit de acest sclav dezertat, Onisim. Acesta se reîntoarce aici la stăpânul său Filimon, așa că putem presupune, că și Filimon locuia în Colose și că adunarea din Colose era adunarea din casa lui, căreia îi este adresată această scrisoare cu caracter general, sau că Filimon locuia în apropiere de Colose și acasă la el era o altă adunare.

Găsim apoi în versetul 10 că aceia care sunt la Pavel încredințează salutările lor lui Tihic pentru credincioșii din Colose. Sunt persoane deosebite, care sunt numite aici. Dacă îi urmărim mai departe în Scriptură, putem să tragem învățături practice chiar și din salutările simple cu care se încheie scrisorile. Despre acest Aristarh nu citim că el ar fi făcut ceva sau ar fi spus ceva, însă ele este numit foarte des în cartea Faptele Apostolilor în călătoriile lui Pavel. El era tovarășul credincios al lui Pavel în a treia călătorie misionară a acestuia și atunci când acesta a fost prins în Ierusalim și în cele din urmă prin Cezareea a ajuns captiv la Roma (Faptele Apostolilor 27.2). Și Aristarh a trăit călătoria pe mare, furtuna îngrozitoare și eșuarea corăbiei și a mers împreună cu Pavel la Roma și împreună cu el, așa cum citim aici, a devenit captiv. Și în epistola către Filimon el este amintit ca unul care este la Pavel. Așa este deseori cu credincioșii; ei nu ies în mod deosebit personal în evidență, ei nu au o slujbă care să atragă privirea, așa cum era în cazul lui Pavel; dar să nu fi privit ochii Domnului cu plăcere la slujba lui Aristarh, care ca un însoțitor liniștit, dar credincios al apostolului a fost alături de el în ultimii ani ai vieții sale?

Tot așa este și cu acest Marcu. Știm din cartea Faptele Apostolilor despre el, că el a devenit necredincios și l-a părăsit pe Pavel în timpul primei lui călătorii misionare, și că el a devenit chiar prilej de lipsă de unitate între Pavel și Barnaba. Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu trece cu vederea să ne facă cunoscut și faptul că în cele din urmă acest Marcu a devenit un slujitor de valoare al Domnului, așa fel că Pavel în a doua epistolă către Timotei 4.11 roagă chiar, ca Marcu să vină la el, deoarece el ar fi de foarte mare folos pentru slujire. Vedem astfel, că dacă un credincios probabil într-un anumit stadiu nu este matur pentru slujire, aceasta nu înseamnă că Domnul niciodată nu îl va folosi. La timpul său (la Moise a durat patruzeci de ani) el va fi totuși potrivit pentru slujire, când el învață să fie dependent de Domnul și să se încreadă în El. În afară de aceasta vedem, cât de complet este Cuvântul lui Dumnezeu. Tocmai în acest verset este dezlegată o enigmă, care a rămas nerezolvată în cartea Faptele Apostolilor, și anume aceea, cum a fost posibil ca Barnaba și Pavel să fie dezbinați din cauza lui Marcu. Aici se spune în câteva cuvinte, că Marcu era nepotul lui Barnaba, și aceste cuvinte vorbesc despre legături. Era carnea, care a lucrat în Barnaba, atunci când el a vrut cu plăcere să ia cu sine pe Marcu, deoarece el era nepotul lui, care în mod clar încă nu era matur pentru slujire. Nu este bine când noi acordăm un rol deosebit legăturilor naturale, legăturilor de prietenie sau legăturilor familiare în lucrurile Domnului. Nicidecum nu este de la sine înțeles că de exemplu fiii sau ginerii anumitor frați îi vor urma pe aceștia în slujba pentru Domnul. Aceasta ar putea fi de la Domnul, dar dacă este o chestiune forțată, exclusiv din pricina legăturilor naturale, atunci aceasta este de la carne. Vedem aici că tocmai legăturile familiare pot deveni prilej pentru greutăți carnale, așa cum s-a petrecut deseori în adunări, unde prin astfel de legături au luat naștere certuri. Din fericire auzim aici, că el a fost totuși folositor pentru slujire, împreună cu un oarecare Isus, numit și Iust. Înseamnă că ei au fost o mângâiere pentru Pavel. Din toți aceia care erau împreună-lucrători la Împărăția lui Dumnezeu, tocmai acești doi au fost de mângâiere pentru Pavel în aceste timpuri grele, când el era în închisoare.

Apoi în versetul 12 este numit Epafra. Despre el am citit deja în capitolul 1.7. Probabil el a vestit concetățenilor lui, colosenilor, cuvântul apostolului și prin aceasta a luat naștere adunarea. Epafra era din Colose, așa cum se vede de aici; el a devenit un rob al lui Hristos Isus, care tot timpul lupta în rugăciune pentru ei. El avea o inimă pentru cetatea aceasta, din care venea, și în mod deosebit pentru adunarea, din care făcea parte. Oricare ar fi fost celelalte slujiri, pe care el probabil le-a făcut pentru Domnul în alte adunări, niciodată el nu a uitat această adunare, pentru care în primul rând el purta responsabilitatea, așa că lupta pentru ea în rugăciuni, pentru ca ei să stea tari. Și aici în Roma, nu a uitat de ei. Este frumos să se vadă, pentru ce se ruga el, și anume „ca să fie desăvârșiți și împliniți în toată voia lui Dumnezeu”. Fiecare credincios, chiar și atunci când tocmai a găsit pace, este într-un anumit sens desăvârșit în Hristos. Am citit aceasta în capitolul 2.9,10: „Pentru că în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii; și voi sunteți împliniți în El”. În momentul în care am venit la credință suntem într-o anumită stare de desăvârșire în sensul că judecata nu ne mai poate atinge, că noi am fost pe deplin eliberați de la

moarte și pierzare și suntem ascunși în Hristos. Dar mai este și o altă desăvârșire, o altă împlinire; ea nu este rezultatul direct al salvării, ci al maturizării spirituale a credinciosului, când el crește în harul și cunoașterea Domnului Isus, așa că în cele din urmă el poate spune ca Pavel în Filipeni 3.15: „Deci câți suntem desăvârșiți ...”. Aceștia sunt aceia care au crescut spiritual, așa că ei sunt umpluți cu cunoașterea voii lui Dumnezeu, așa cum apostolul s-a rugat aceasta pentru credincioșii din Colose (1.9; compară cu 2.19), și sunt deplin convinși de voia lui Dumnezeu. Nu numai că ei au fost făcuți în chip desăvârșit potrivit *ca să facă această* voie a lui Dumnezeu, ci ei sunt și desăvârșiți *în* toată această voie. Aceasta înseamnă, că ei au învățat să se supună practic pe deplin acestei voi și că în inima lor nu mai au o altă dorință, decât să facă această voie. În final apostolul mărturisește despre Epaфра, că el s-a ostenit mult pentru credincioșii din Colose și pentru adunările din Laodiceea și Ierapole (versetul 13). În Asia Mică erau și alte adunări, pentru care Epaфра era preocupat.

Acum se spune că și Luca era la Pavel (versetul 14). Luca este numit aici doctorul preaiubit, și noi știm din cartea Faptele Apostolilor, că el a fost de mare ajutor lui Pavel, așa că este de înțeles că acesta îl iubea pe Luca. Găsim în diferitele călătorii din cartea Faptele Apostolilor, că stilul cărții se schimbă deodată și Luca (scriitorul cărții Faptele Apostolilor) începe să vorbească despre „noi”. Acestea sunt cazurile în care evident el era însoțitorul lui Pavel în călătorie. De multe ori Luca a fost la Pavel, fără ca în planul secund, fără sine însuși, să amintească vreun cuvânt sau vreo faptă despre sine. El l-a slujit și probabil ca medic l-a îngrijit cu privire la slăbiciunea lui corporală. Știm despre Luca, că el a avut până la sfârșit un loc deosebit în inima apostolului. În 2 Timotei 4, unde Pavel scrie că toți cei din Asia Mică l-au părăsit, se spune că numai Luca mai era la el. Numai pe Luca îl avea la sine ca sprijin spiritual, desigur în afară de Domnul Însuși.

Cât de cu totul altfel a fost la al doilea numit aici, Dima. El nu este pus pe aceeași linie cu Luca. El urmează aici într-un mod mai rece, mai nepersonal. În epistola către Filimon Luca și Dima sunt încă numiți împreună ca împreună-lucrători ai lui Pavel, însă aici este amintit numai numele său, și aceasta în contrast cu cel al medicului preaiubit. Este posibil că deja aici era începutul abaterii lui Dima, despre care citim mai târziu în 2 Timotei 4, unde Dima l-a părăsit, deoarece el „a iubit veacul de acum”. Ce trebuie să fi fost aceasta pentru apostol, care stătea acolo în închisoare, părăsit de toți cei din Asia Mică, care în cele din urmă trebuia să sufere moartea de martir prin Nero. Nimeni nu l-a însoțit în aceasta, da, el a trebuit chiar să vadă că între cei care lucrau împreună cu el, care au luptat împreună cu el în Evanghelie, erau din aceia care acum s-au depărtat de el, deoarece ei au iubit lumea și voiau mai bine să savureze lucrurile veacului acesta, decât ceea ce savura Pavel în închisoare în inima lui, și chiar față de Nero.

Citim apoi că el nu numai transmite salutări celor care sunt la ei, ci și fraților din Laodiceea (versetul 15). Și acolo era o adunare, așa cum am văzut, și credincioșii din Colose trebuiau să-i salute în numele lui Pavel. Ei trebuiau de asemenea să salute și pe Nimfa și adunarea din casa lui. Este posibil să fi fost adunarea (mică) din Laodiceea, care se strângea în casă la el. În orice caz nu se poate presupune că aici este vorba de o altă adunare în Colose decât aceea căreia i-a fost adresată epistola, deoarece Scriptura niciodată nu vorbește în sensul acesta despre Adunare. Adunarea este ori totalitatea tuturor credincioșilor de pe întreg pământul, ori totalitatea tuturor credincioșilor dintr-un anumit loc. Într-un oraș sau un sat este numai o singură adunare, însă ea poate desigur să se strângă laolaltă în locuri diferite.

În versetul 16 citim încă un indiciu remarcabil cu privire la Laodiceea. Aici se spune că scrisoarea adresată credincioșilor din Colose să fie citită și în adunarea credincioșilor din Laodiceea. Prin aceasta avem unul din indiciile, că aceste epistole nu erau destinate numai pentru adunarea locală. Chiar și noi astăzi avem foloase din aceste epistole. Era coresponsător gândurilor Domnului, ca ceea ce era scris credincioșilor din Colose, trebuia citit și în altă parte, ca să aducă rod și acolo. Și nu numai aceasta. Aici se mai spune și că exista o scrisoare din Laodiceea, care trebuia citită în adunarea din Colose. Mulți și-au bătut capul, ce ar vrea să se spună prin aceasta. Este bine, ca în privința aceasta în primul rând să se constate, că aici nu este

vorba de o scrisoare, care a fost adresată credincioșilor din Laodiceea. Căci aici se spune: o scrisoare *din* Laodiceea, deci o scrisoare, care era în Laodiceea și de acolo ea trebuia să vină la credincioșii din Colose, așa că noi nu putem spune, așa cum au presupus unii, că aici ar fi vorba de o scrisoare, pe care apostolul ar fi scris-o, o scrisoare adresată credincioșilor din Laodiceea, care nu a fost preluată în Biblie, deoarece ea s-ar fi pierdut. Este realmente întrebarea, dacă aici este vorba de o scrisoare deosebită, pe care noi nu o cunoaștem. Unii au gândit, că aici ar putea fi vorba de scrisoarea adresată credincioșilor din Efes. Această scrisoare a luat-o Tihic cu sine în același timp, și s-ar putea ca și el să fi ajuns în Laodiceea. Gândul acesta este sprijinit prin aceea că în Efeseni 1.1 lipsesc în multe manuscrise importante cuvintele „care sunt în Efes”. Din aceasta s-a dedus presupunerea că epistola către Efeseni era de fapt un fel de scrisoare circulară, care a fost trimisă la diferite adunări din Asia Mică. Este interesant că Marcion o privește ca scrisoare adresată credincioșilor din Laodiceea. Aceasta este sprijinit și prin aceea că scrisoarea nu conține nici o atenționare specială, care ar fi fost valabilă pentru o anumită adunare. Ea conține numai îndemnuri generale, și de aceea este foarte posibil că este vorba de epistola către Efeseni, pe care și credincioșii din Colose trebuiau s-o citească. Aceasta este cu atât mai evident, dacă ne gândim că învățătura epistolei către Efeseni urmează după învățătura din epistola către Coloseni. Dacă noi am înțeles cu adevărat adevărul epistolei către Coloseni, vom putea înțelege și adevărul epistolei către Efeseni. Dacă am realizat practic, că noi am înviat împreună cu Hristos și carnea a fost judecată pe deplin, atunci vom putea înțelege ce înseamnă că noi am fost strămutați în Hristos în locurile cerești.

Urmează apoi în versetul 17 încă un îndemn personal adresat lui Arhip. Este frumos că Pavel în scrisoarea aceasta, care este adresată unei întregi adunări, cu toate că este o scrisoare generală, adaugă totuși aceste îndemnuri personale credincioșilor din Colose. Apostolul vedea adunarea nu ca pe o mulțime cu toate slăbiciunile ei și însușirile ei bune, ci el purta în mod deosebit pe inimă pe fiecare credincios al acestei adunări. Chiar și în această scrisoare generală, care a fost citită în adunare, el avea un cuvânt personal pentru un slujitor al Domnului, cum era acest Arhip (care este numit și în epistola către Filimon); el trebuia să împlinească slujba, pe care el a primit-o de la Domnul, și să nu obosească în ea, ci până la sfârșit să împlinească cu credincioșie ceea ce Domnul i-a încredințat.

Prin aceasta Pavel a ajuns la finalul scrisorii sale. El încheie printr-un salut scris de însăși mâna lui (versetul 18), așa cum găsim și în alte locuri, de exemplu la sfârșitul primei epistole către Corinteni. De cele mai multe ori apostolul a dictat scrisorile sale. În epistola către Romani avem un indiciu în privința aceasta, căci Terțiu se denumeste ca fiind cel care a scris această epistolă. Însă la finalul unei epistole Pavel a adăugat deseori un salut scris cu mâna lui, ca semn că scrisoarea venea de la el. Aceasta se recunoaște clar din 2 Tesaloniceni 3.17, căci acolo stă scris: „Salutul este cu propria mea mână, Pavel; acesta este semnul meu în fiecare epistolă: așa scriu eu”. Prin semnătura lui dădea dovada că era într-adevăr vorba de o scrisoare de la el. Tocmai în 2 Tesaloniceni era foarte important aceasta, deoarece acolo erau oameni care afirmau, că și ei ar fi primit o scrisoare de la Pavel (2 Tesaloniceni 2.2). Și așa de impresionant este ceea ce citim în epistola către Galateni, că Pavel spune: „Vedeți cu ce litere mari v-am scris cu mâna mea!” (Galateni 6.11). Credincioșii din Galatia au ascultat de învățătorii străini, care puneau la îndoială chiar și funcția de apostol a lui Pavel. De aceea apostolul a scris această scrisoare cu mâna lui, cu toate că scrisul îi crea greutate (de aceea literele mari, probabil din cauza unei boli de ochi; compară cu Galateni 4.15b), pentru ca ei să nu o confunde cu alte scrisori.

Apoi puținele cuvinte: „Amintiți-vă de lanțurile mele”. Ce impresionant, când citim aceasta aici la finalul unei scrisori în care el a descris ce poate însemna Hristos pentru un credincios și unde noi citim pretutindeni că ceea ce el a prezentat credincioșilor din Colose ca îndemnuri, de toate acestea a avut parte în viața sa. El nu numai a prezentat aceasta altora, ci el însuși a tras consecințele din ceea ce înseamnă să aparții lui Hristos și împreună cu El să suporti totul, din pricina tainei care i-a fost încredințată s-o reveleze; această taină, din cauza căreia el a fost chiar în închisoare. Să nu-și amintească credincioșii din Colose de lanțurile lui, să nu se gândească ce

însemna că apostolul era la închisoare? El era acolo nu din cauza unei crime, ci ca urmare a credincioșiei lui în slujire. Dacă am fi mai mult conștienți de aceasta, probabil nu am fi așa de fricoși de ceea ce spun oamenii, atunci când gloria lui Hristos ajunge să se reflecte în viața noastră. Să mărturisim despre El, că și noi suntem practic răstigniți față de lumea aceasta și am fost strămutați într-o altă lume, în lumea de înviere, în care Domnul Isus a intrat înaintea noastră. Dacă ne gândim, cât a suferit apostolul pentru aceasta, atunci aceasta va avea influență asupra vieții noastre practice. Ce trist, dacă ar trebui să se spună despre noi, ceea ce apostolul a trebuit mai târziu să spună despre credincioșii din Asia Mică (din care făceau parte și credincioșii din Colose), și anume, că toți s-au depărtat de el (2 Timotei 1.15; 4.16). Nu vrem noi să devenim imitatori ai lui Pavel, imitatori în aceea că noi, ca și el, permitem lui Hristos să ia chip în noi?

Pentru aceasta este necesar harul Domnului Isus, pe care Pavel ni-l dorește în încheiere. Avem nevoie de el la fiecare pas, pentru ca toate îndemnurile, pe care le conține această epistolă, să le putem împlini. Aceste îndemnuri pot fi rezumate într-un singur Nume: „Hristos”. Dacă El primește primul și singurul loc în viața noastră, atunci apostolul, da, Duhul Sfânt, și-a atins scopul cu această epistolă. Avem nevoie de harul Său, pentru ca toate celelalte lucruri să se scufunde în nimic și să nu mai joace nici un rol în viața noastră. Noi avem voie în orice moment să cerem acest har de la El. Numai în acest har putem să umblăm ca martori ai Lui și să corespundem țelului, pe care Dumnezeu ni l-a prezentat în această epistolă spre gloriificarea Sa.